

Следъ това той изплете отъ нѣколко върбови клонки единъ малъкъ салъ. Сложи върху него сухи треви и сухи тънки клончета и надъ всичко сложи гнѣздото съ малкитѣ.

Азъ гледахъ бледенъ, какво ще измисли моятъ жестокъ и безмилостенъ другаръ.

И наистина той измисли нѣщо страшно.

Той сложи гнѣздото въ рѣката и следъ това го запали отъ единия край. . .

Отъ гнѣздото се вдигна димъ и следъ малко пламна.

Вжтре записаха малкитѣ. Следъ това се зададе и майката на птиченцата. Боже мой, какъ жално записа тази птица надъ горящото гнѣздо, какъ се мъчеше тя съ малкото си клонче да издигне поне една отъ рожбичкитѣ си, за да я спаси. Но тя бѣше безсилна. . . Тя летѣше срѣдъ самия пламъкъ. Най-после огнѣтъ обхвана и нея. Цѣлата въ огнѣ тя излитна нагоре и записа.

Азъ закрихъ очи, за да не гледамъ.

Когато следъ малко пакъ отворихъ очи, горящата птица я нѣмаше. Тя бѣше паднала близо до изгорѣлото гнѣздо въ водата. . .

Години следъ това се минаха, но тази картина е все предъ очитѣ ми.

И, ето, единъ день изъ улицитѣ на голѣмия градъ азъ съвсемъ случайно срещнахъ моя жестокъ другаръ. Едвамъ го познахъ. Толкова се бѣше измѣнилъ: безъ време побелелъ, набръчканъ и прегърбенъ.

— Какво се е случило съ тебе? — питамъ азъ.

Той ме изгледа съ тѣжни очи и едва прошепна:

— Не знаешъ ли, че завчера излѣзохъ отъ затвора?

Вл. Русалиевъ

